

OVERDENKING

Wat is geloven voor u? Aan het eind van de dienst van vorige week kreeg u een briefje mee met een paar vragen van de jongeren. Daar kwamen in de loop van de week antwoorden op binnen. Hele mooie antwoorden. Zo mooi dat ik dacht: laten deze antwoorden vandaag samen maar de Pinksterpreek vormen. Want Pinksteren gaat over hoe ieder een eigen taal vindt voor wat er in hem/haar leeft aan geloof en verlangen. En Pinksteren gaat over naar buiten treden, communiceren, delen. Van wie deze woorden zijn, vertel ik u niet, ik laat ze voor zichzelf spreken. De focus ligt daarbij op de geloofsvragen en soms heb ik de antwoorden ietsjes ingekort.

Iemand zegt: Geloven is voor mij vertrouwen in een God die mijn verstand te boven gaat. In de persoon van Jezus herken ik de diepste intenties van God. Daaraan spiegel ik mij.

Een ander reageert op de vraag: kun je geloven zonder mensen om je heen en zegt: *Volgens mij niet. Met de mensen om je heen kun je het geloof beleven. Geloven is niet concreet, maar een abstract gebeuren dat je zelf moet inkleuren.*

Weer een ander antwoordt op de vraag: Waarin zie jij de Trooster (of Heilige Geest)? *Ik zie Hem niet maar voel hem wel.* En op de vraag Kun je geloven zonder mensen om je heen: *Ja dat kan ik, hoewel het wel prettig is om contact te hebben met mensen om je heen.*

Iemand laat weten: *Op zondag voor Pinksteren in 2018 vroegen jongeren mij via hun mobiel: Wat is Pinksteren voor u? Toen antwoordde ik met mijn hand op de schouder van mijn echtgenote (die zoals jullie wisten aan Alzheimer leed) : 'Dat ik haar mag blijven verstaan en zij mij. Dat ik zo mag blijven praten dat zij het verstaat en zij zich mag blijven uiten dat ik het versta'.*

En dat is gebeurd ook tot zij overleed in dit voorjaar

Nu je dit weer vraagt op de zondag voor Pinksteren 2019 antwoord ik: Dat ik haar mag blijven verstaan door de dood heen???? En zij mij?????

Let op we zongen in de kerkdienst: "dat ons bidden en ons zingen tot de hemel door mag dringen"!!!!

Let op: ergens dwarrelt er vanuit de Hemelvaartswolk met Pinksteren een "woord/Woord" als een sneeuwvlok naar beneden dat met een laatste zuchtje wind bij Pinksteren in mijn hart/leven een plaatsje vindt.

Let op: dat is ook de kerk en de zondagse kerk. Is niet Pinksteren de geboortedag van de Kerk? Ik blijf dus nieuwsgierig c.q. ontvankelijk, c.q. gespitst op?!!!!

En iemand vertelt het volgende verhaal: *Ik heb een aantal lange reizen gemaakt en in gesprekken met mensen van een ander geloof (hindoe's bv.) viel het mij op dat mensen helemaal blij worden als het gesprek op hun goden terechtkomt.*

En ik dacht dan: Ja, zo hoort het toch ook te zijn als je echt gelooft. Ikzelf had veel minder de neiging om met mijn christen zijn te koop te lopen. En juist omdat ik mezelf zo'n twijfelaar vind praat ik graag met anderen over geloof en geloven.

Om hun ervaringen te horen en te leren hoe zij het doen.

En ben ik ontzettend blij met onze Oosterkerk-gespreksgroep, waar ook mensen van een ander geloof bij zitten.

Het antwoord op jullie vraag is eigenlijk vooral het gevoel: Het kan toch niet waar zijn dat het leven zo is als het eruit ziet, er móet toch wel meer zijn. En na al die jaren hoop ik elke keer weer een klein stukje van dat meer te vinden.

Weer iemand anders geeft antwoord op de vraag op welk moment in haar leven het geloof in God het sterkst is geweest en zegt: *Dat is moeilijk te zeggen, maar in diverse moeilijke, maar ook in blijde en dankbare momenten voel ik Gods aanwezigheid. Trouwens die steun ervaar ik ook "gewoon" in mijn dagelijks leven.* Het woord gewoon staat tussen aanhalingstekens.

Gods aanwezigheid voelen. We nemen een kleine adempauze en laten deze verhalen even op ons inwerken, onder muziek. Muziek kan ons helpen iets te ervaren van Gods aanwezigheid, dat wat meer is dan wat we zien, of welke woorden we daar ook maar aan geven <...>

En dan ga ik verder met weer een klein verhaaltje, van iemand die vertelt hoe het gegaan is met geloven in haar leven:

Ik ben opgegroeid in een keurig gereformeerd gezin. Ons hele leven thuis, op school en in de kerk was eigenlijk doordrenkt van het geloof. Als kind betekende dat eindeloze kerkdiensten (zonder kindernevendienst) en verhalen met een moraal op school. En ook angst: angst om niet goed genoeg bevonden te worden als Jezus plotseling terug zou komen. Toen was mijn geloof dus best sterk, maar veel plezier had ik er niet van.

Toen ik in de twintig was begon dat toch te veranderen. Al die zwaarmoedige dingen uit mijn jeugd heb ik gelukkig naast me neergelegd. Ik ondervind nu in de kerk bemoediging en inspiratie. Mensen horen daar voor mij echt bij. Het bijzondere in de kerk is ook dat je er heel verschillende mensen tegenkomt. God troost mij niet, maar de mensen. Voor mij is God niet een soort van persoonlijke vriend, ik weet niet eens of hij wel bestaat. Jezus zal ooit wel rondgelopen hebben en bijzondere dingen verkondigd hebben die in die tijd revolutionair waren. En daar is op een heel bijzondere manier een hele kerk uit voortgekomen. Soms zie ik al die mensen in de kerk en denk ik: zouden zij het allemaal

geloven? En wat doe ik hier dan eigenlijk? Maar ja, ik ben er graag, en dan laat ik die gedachte maar weer los.

Weer iemand anders geeft het volgende antwoord op de vraag waarin zij de Heilige Geest ervaart: *In Gaven die uit het hart komen, uiting van aanbidding van God* en citeert vervolgens een Bijbelvers: 2 Korintiërs 9:7 *Laat ieder zoveel geven als hij zelf besloten heeft, zonder tegenzin of dwang, want God heeft lief wie blijmoedig geeft.*

Iemand schrijft: *Ik ben nu (bijna) 58 jaar.*

Mijn zoektocht is: waar gaat het nu om in het leven?

Ik denk (en voel) dat het enkel en alleen om de liefde gaat.

Zoveel mensen zijn mij voor geweest in die zoektocht en steeds zochten zij dat ene: de liefde. En als ik dat ene toesta, dan gaan dingen (voor de ander & mij) als vanzelfsprekend en daardoor als vanzelf.

Het bovenstaande is het gedachtegoed van mijn vader & moeder (die beide in 2018 beide zijn overleden) en die dat probeerden (bij leven) door te geven. En dat is ze goed gelukt. Het is dus niet voor mij een meer of minder geloven maar nog meer een oprecht streven naar datgene wat er in het Nieuwe Testament verkondigd staat.

Een ander laat weten: *Ik krijg er (troost of beter) moed van als ik zie dat er 'goede' dingen worden gedaan door mensen. Dat kan zijn het op de een of andere manier helpen van andere mensen zonder dat je er zelf beter van wordt. Dus het helpen of bijstaan van mensen los van eigen belang maar puur om de ander te helpen.*

En tot slot laat ik iemand aan het woord die reageert op de vraag wanneer het geloof in God in zijn leven het sterkste was en zegt:

Bij hoogte- en dieptepunten in mijn leven is mijn betrokkenheid op God het sterkst. Dan is God degene tegenover wie ik verwondering en zorg kan verwoorden. Veel in mijn leven is gebeurd zonder dat God daar direct de hand in heeft gehad. Het waren mijn beslissingen die ik weloverwogen heb genomen. Maar het ging niet buiten God om. Zijn zegen had/heb ik wel nodig. Mijn inzet is om in voorspoed dankbaar en in tegenspoed geduldig te zijn. Daar heb je Gods Geest heel hard bij nodig.

Gods zegen, Gods Geest, die hebben we allemaal heel hard nodig. Dat is wat we vandaag met Pinksteren samen delen, het verlangen naar en de hoop op Gods Geest, de Geest van liefde waar Jezus vol van was, en die hij -Simon las het net voor-, doorgeeft aan zijn leerlingen, met de woorden: *Ik wens jullie vrede*. Die volheid, die vrede, die liefde bidden wij elkaar toe in de zegenbede die ons wordt toegezongen door de cantorij.